

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

כזה מו"ד הנ"ל בחושן משפט סי' שלג"ה). ובהנה יש עוד הרבה בחינות ודוגמאות: כגון מי שרוצה לעלות להר הבית למקום המקדש, שעליו נאמר (ישעיה א, יב) מי ביקש זאת מידכם רמוס חצירי, וכמו שפסק החפץ חיים במשנ"ב (סי' תקסא, סק"ה) שהנכנס בזמן הזה למקום המקדש חייב כרת, שכולנו טמאי מתים, וקדושה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא (מג"א סק"ב). וכ"כ החפץ חיים בספר לקוטי הלכות שלו (פרק השוחט והמעלה, ע"י"ש). וכן הדרשנים צריכים ללמוד לא להאריך מדי, ולא להעמיס ולעיף את הציבור, וכן כל אדם בביתו בשולחן השבת לא יאריך בדברי תורה מעבר לקיבולת השומעים. ולהבדיל מצאנו כעין ענין זה ג"כ בסתם מבקר אצל ידידו ושכינו, וכמ"ש (משלי כה, יז) הוקר רגלך מבית רעך, פן ישבעך וישנאך. וע"כ צריך האדם להיות ירא וחרד לדבר ה', וגם להיות חכם, לעשות תמיד רצון ה'. ויהי חלקינו בין עובדי ה' כרצונו יתברך. בברכת התורה וכמו"ס

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד
תיקון הכללי

לקדושים אשר בארץ המה (תהלים טז, ג). לקדושים... ואדירי כל חפצי במ. כשמתגבר תאוות ניאוף - ישים על לבו אהבת הצדיקים ודרכיהם בקודש וקדושה, בבחי' (שמואל ב א, טו) "נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים". וזהו ואדירי (ל' התגברות וחוקק) כל (היינו ברית כנודע, היינו כשיש התגברות עניני היסוד - העצה) חפצי במ, שרצוני שאהבתי וכל תשוקתי תהי' "בם" בצדיקים ובקדושים ובדרכיהם בקודש שמאסו כל התאוות וכל הבלי עוה"ז. ובפרט רצוני לנסוע לקברי צדיקים, בבחי' "לקדושים אשר בארץ המה", כשיש בחי' "אדירי כל", וכנ"ל. (מתוך הספר "שי למורא")

מדרש

בר קפרא ב"שם רבי ירמיה בן אֶלְעָזָר אָמַר בְּשִׁבְלֵי אֲרָבָעָה דְּבָרִים מֵתוּ בְּגִזְיוֹ שֶׁל אֶהְרֹן, עַל הַקְרִיבָה, וְעַל הַקְרִבָה, עַל אֵשׁ וְרָח, וְעַל שְׁלֵא נָטְלוּ עֵצָה זֶה מִזֶּה. עַל הַקְרִיבָה, שֶׁנִּכְנְסוּ לִפְנֵי וּלְפָנִים. וְעַל הַקְרִיבָה, שֶׁהִקְרִיבוּ קָרְבָן שְׁלֵא נָצְטוּ. עַל אֵשׁ וְרָח, אֵשׁ מִבֵּית פִּירִים הִכְנִיסוּ. וְעַל שְׁלֵא נָטְלוּ עֵצָה זֶה מִזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא י א): אִישׁ מִחֻמָּתוֹ, אִישׁ מֵעֲצָמוֹ עָשׂוּ שְׁלֵא נָטְלוּ עֵצָה זֶה מִזֶּה. אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה בֶן אֶלְעָזָר בְּאֲרָבָעָה מִקְוֹמוֹת מְזִכְרֵי מִיתַתֵּן שֶׁל בְּנֵי אֶהְרֹן וּבְכָלֵן מְזִכְרֵי סְרַחְנֹן, כֹּל כֶּף לְמָה, לְהוֹדִיעַךְ שְׁלֵא הִיָּה בְיָדְךָ אֶלָּא עֵינִי זֶה בְּלִבְךָ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר הַמִּדְעָי בּוֹא וּרְאֵה כִּפְמָה מִיתַתֵּן שֶׁל בְּנֵי אֶהְרֹן יִקְרָה לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁכָּל מְקוֹם שֶׁמְזִכְרֵי מִיתַתֵּן מְזִכְרֵי סְרַחְנֹם, כֹּל כֶּף לְמָה, לְהוֹדִיעַךְ שְׁלֵא יִהְיֶה לְבָאֵי עוֹלָם לֹאמַר מַעֲשִׂים מִקְלָקְלִים הָיוּ בְיָדְךָ בְּסִתְרָה שְׁעַל יְדֵי בְּנֵי אֶהְרֹן (ויקרא רבה כ, ח)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר אחרי מות לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"וידבר ה' אחרי מות שני בני אהרן... ואל יבא בכל עת אל הקודש... ולא ימות" (ויקרא טז, א-ב).

אע"פ שבדאי דבר גדול הוא לעלות ולעלות ולהתעלות בעבודת ה' מה יותר ולעשות שטייגען בתורה ותפילה יראת שמים - ועבודת ה'; ואשרי מי שנמצא שם, מתוך התלהבות שלהבתייה וברע"ן, מכל מקום צריך גם כן לדעת לעצור, כשזהו רצון ה' שנעצור. ואוי לו למי שאינו עושה כן, וכמ"ש "ולא יבא בכל עת אל הקודש... ולא ימות". הרי שמי שאינו עוצר לפעמים חייב מיתה. ולדוגמא מי שעוסק בבישול לכבוד שבת קודש, אבל כשמגיע שבת חייב לעצור, אף שכוונתו טובה לכבוד ולהוקיר את השבת, ואם אינו עוצר - עובר על איסור סקילה, וכן למשל מי שכותב חידושי תורה נפלאים ונוראים המשמחים אלקים ופמליא דיליה, אע"פ כשמגיע שבת - צריך להפסיק את הכתיבה, על אף שיתכן ששוב ישכח מה שהיה בדעתו לכתוב וכו', ואם ח"ו ממשיך לכתוב דברי תורה הקדושים - חייב מיתת בית דין, וכן יש אלפי דברים שאדם רוצה לעשות, ובסתמא במצב אחר ובזמן אחר יש בהם רצון ה', אבל כעת וכאן - אין זה רצונו יתברך, וצריך שיהא האדם למוד לעצור ולהפעיל מעצורים, ברקסים בלע"ז, כי כל מה שהוא רוצה בכך הוא משום שה' רוצה בכך ואם אין ה' רוצה בכך, גם הוא לא צריך לרצות כעת בכך. וכגון עסק התורה שאין לך מצוה גדולה הימנה, וכמ"ש חז"ל (פאה פ"א מ"א) תלמוד תורה כנגד כולם. מ"מ אם אין רצונו יתברך כעת בתורתו, כגון אָבֵל שאסור בתלמוד תורה, וכגון בתשעה באב, וכגון אדם נשוי

דעת
כי עקר בחינת אדם, הוא בחינת השכל האמתי שזוכין להשיג, דהיינו חכמות התורה הקדושה. כי יש שלש שכליות, דהיינו שכל פשוט, שהוא בחינת חכמה, בחינת (תהלים ק"ד): "כָּלֵם בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָ". וּבְשִׁלּוּמֵי וּמִבִּינֵי, זֶה נִקְרָא בִּינָה, וְאַחֲרָיָהּ בְּשִׁוּעַ הַתּוֹרָה, זֶה נִקְרָא דַעַת בְּיָדוֹ. וְשֵׁלֵשׁ שְׁכָלִיּוֹת אֵלוּ, הֵם בְּחִינַת יָדִים לְתוֹרָה, בְּחִינַת יָד הַגְּדוּלָה וְיָד הַחֻזְקָה וְיָד הַרְמָה, שֶׁבָּהֶם מִתְקַבְּלַת הַתּוֹרָה. וְאֵלוּ הַשְּׁלֵשָׁה שְׁכָלִיּוֹם, הֵם בְּחִינַת שְׁלֵשׁ פְּעָמִים י"ק. כִּי י"ק הֵם חֻכְמָה וּבִינָה, שֶׁהֵם תְּרִין רַעֲיוֹן דְּלֵא מִתְפָּרְשִׁין (וְחַר וְיִקְרָא ר' הַאֲוִינֵי ר"צ), שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּכָל אֶחָד מֵהַשְּׁלֵשׁ שְׁכָלִיּוֹת הַנ"ל, וְשֵׁלֵשׁ פְּעָמִים י"ק הוּא גִימְטְרִיָּא אֲדָם. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר שֵׁם אֲדָם, הוּא בְּחִינַת הַשְּׁכָל הָאֱמֵתִי, דִּהְיִינוּ חֻכְמַת הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲנֶפֶן נְהִיּוֹן, בְּחִינַת הַרְחַקַת וְשִׁבְרֵת כָּל הַתְּאוֹת וּמִדּוֹת רַעוּת כְּנ"ל. (ליקו"מ קא)

שצריך לפי המצב לעזור בבית עם הילדים וכו', או שצריך לעסוק מעט לפרנסתו לפי הענין כדי לפרנס את משפחתו, ולהחזיר חובות, ולא להכשל באיסור גזל. או כגון אדם שלא ראוי ללמוד קבלה, ועדיין אסור בתאוותיו וזוהמתו, והוא נדחף ללימוד הקדוש הנ"ל שעליו נאמר (יהושע ה, טו) של נעליך מעל רגליך וכו', והוא נדחף אשר לא כדת ללימוד הנ"ל, או מלמד שצריך להיות עירני בשעת הלימוד עם התלמידים והוא ער עד מאוחר מאד בלילה אפילו בעסק התורה, ועי"ז אינו יכול ללמוד כמו שצריך במשך היום שעליו נאמר (וימיה מה, ז) ארור עושה מלאכת ה' רמיה. וכמבואר בשו"ע יורה דעה (סי' כמה סי"ז), ועי"ש בדברי מו"ד מור"ם ז"ל ואין למלמד לנעור בלילה יותר מדאי שלא יהא עצל ביום ללמוד. וכן לא יתענה, או לעצור במאכל ומשתה, או לאכול ולשתות יותר מדאי, כי כל אלו הדברים גורמים שלא יוכל ללמוד היטב. (וראה עוד מש"כ

נבילה וטרפה

כל השקל של כל העולם, אפילו של היראים והקשרים, כל זמן שלא זכו לשפר תאונת לבם לגמרי עד שלא יהיה בהם שום שמץ ריח בעלמא משום תאונה שבעולם, אז עדן אין להם שום שקל כלל, וכל שקלם הוא רק בבחינת המדומה שהוא פח הגוף, פח הפהמיות, ועל-כן עקר תקונם להתקרב להשם ויתברך הוא על-ידי אמונת חכמים, דהינו להתקרב לצדיקים אמתיים ולהאמין בהם ולבטל דעתו נגדם לגמרי, כאלו אין לו שום שקל כלל; ואז יכולין לזפות על-ידי הרוח נבואה, ריח-הקדש של הצדיק-אמת, שיתברר המדמה גם אצלם עד שיזכו על-ידי זה לאמונה שלמה שזה יסוד הכל, שזה בחינת פתיבת ספר-תורה, תפלין ומזוזות על עור בהמה כמבאר בפנים. ועל-כן מתר לכתב אפילו על עור נבילה וטרפה, בלבד שיהיה ממין טהור, להורות שהכל יכולין להתקנן, ובלבד שלא יהיה ממין טמא, דהינו שלא יבוא להצדיק עם חכמות וחקירות להקרו ולנסותו, ולא יהיה טינא בלבו, שכל זה הוא בחינת מין טמא, כי עקר השמאה הוא בחינת חקירות וכפירות; אבל בשאינו בבחינת מין טמא, רק עושה עצמו כבהמה טהורה ומכין ומעבד עצמו וידעתו לשם קדשת תפלין, שזה בחינת שהעור צריך להיות מעבד לשמה, לשם קדשת ספר-תורה, תפלין ומזוזות, דהינו שמפשיטין ומעבדין את מהם וידעתם מכל דעותיהם וסברותיהם ועקמימות שבלבם שיהיה להם עד הזה, ומכניס דעתם ובהם וכל גופם לקבל קדשת התפלין, שהוא בחינת קדשת המחין של הצדיק על כל אשר יאמר כי-הוא זה ולבלי לסור מדבריו ימין ושמאל, אז אף-על-פי שקלקל כל-כך עד שהוא בבחינת עור נבילה וטרפה, אף על פי כן הוא יכול להתקנן ולקבל אור קדשת המחין של הצדיק שהם בחינת תפלין.

(אוצר היראה אמונה אות ו)

על-ידי שיוצאין מגלות מצרים, שהוא ערנת הארץ, בחינת תאונת נאוף, ומקדשין את עצמן במיט ימי הספירה, שעל-ידי זה נכללין במיט אותיות שיש בשמות השבטים, שזה בחינת קדשת הברית, כמבאר בפנים על-ידי זה זוכין אחר-כך בשבועות לקבלת התורה, כי עקר קבלת התורה שתהיה בבחינת ברכה וסם-חיים הוא על-ידי קדשת הברית.

(הל' ברכת התורה ה"א)

הארות על מאמר "בחוצרות" (בסימן ה)

ז"ל: כי צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין לו), [נמצא כשהעולם נברא בשבילי צריך אני לראות ולעיין בכל עת בתיקון העולם ולמלאות חסרון העולם ולהתפלל בעבורם], ע"ב.

כי זוהי היתה עיקר כוונת הבריאה ליישב את העולם כמ"ש (ישעיה מה) לא לתוהו בראה לשבת יצרה שיהי' העולם ממולא מבני אדם, היינו מבני דעה שיודעים שיש אלוק קדמון עיקרא ושרשא דכל עלמין והוא מקיימם ומחיי' אותם, ורק אותו אנו חייבים לעבוד, ומי שאין לו הדעת הזה אינו נחשב לאדם כלל וכמבואר בדברי רבינו ז"ל (ל"מ ח"ב ז. ד) במאמר כי מרחמם ינהגם, שכמו שהאדם מצווה להעמיד בנים בעולם בשביל קיום העולם, כן הוא מצווה להכניס דעת ויראת שמים בבניו ובתלמידים כי זה עיקר המצוה שמצווה להעמיד תולדות ממין בני אדם דווקא ולא מין בהמות וחיות בדמות אדם וכו' עיי"ש נמצא מבואר שעיקר החסד ועיקר תיקון העולם הוא כשמקריבים ב"א לעבודתו ית', שזו עיקר הרחמנות והחסד, ומי שעוסק בזה הקב"ה מבטל כל הגזירות בזכותו אפי' אחר הגזר דין וכמ"ש חז"ל (ב"מ פה.) המלמד לבן עם הארץ תורה אפי' הקב"ה גוזר גזירה מבטלו בשבילו שנא' אם תוציא יקר מזולל כפי תהי'.

(מתוך הספר "יש מאין")

כמעשה ארץ מצרים...

לא תעשו ובחוקותיהם לא תלכו. חוקותיהם הם אמונות כוזביות שאין בהם טעם תוהרו ותשמרו מלכת בהם. וזה תלוי על ידי שתהיו נוהרין מלעשות כמעשה מצרים וכמעשה ארץ כנען וכו' היינו שלא תהיו כרוכים אחר תאוותיהם ועיקר הוא תאות ניאוף ולא די שהיו משוקעים בתאוה זאת ביותר אף גם עשו להם חוקות ואמונו' כוזביות שהיו שייכים לזה שע"י זה היו חוקים יותר בתאוותיהם עד שהיו יכולים למלאו' תאוותיהם ולא יהיה להם בזיון מזה והפסוק מזהיר לישראל שלא יטעו עצמן בזה ח"ו כי זה תלוי בזה כפי מה שנוהר ממעשה מצרים וכו' כן הוא רחוק מחוקותיהם ומאמונות כוזביות שלהם. וכן להפיק כפי מה שמרחק עצמו מחוקותיהם ואמונותיה' הכוזביו' כן הוא רחוק מתאוותיהם. ועל כן אסרה תורה ללכת בחוקותיהם כגון מנהגיהם ודרכיהם אע"פ שאין בהם שום איסור ולא ע"ז רק מאחר שהעכו"ם עשו להם חק זה בודאי הוא שייך לתאוותיהם כי חוקותיהם נמשך מאמונות כוזביות שלהם על כן אסור לישראל באיסור חמור.

(ליקוטי הלכות יורה דעה הלכות נותן טעם לפגם הלכה ה אות מה)

איסור דם

כי הדם הוא הנפש ועל כן עיקר יציאת מצרים היה על ידי כיסופין דקדושה כנ"ל שעל ידי זה עושין נפשות דקדושה ועל ידי זה עיקר תיקון הדמים שבזה היה תלוי עיקר הדאולה על ידי תיקון הדמים כידוע בבחינת ואומר לך בדמיק חיי ואומר לך בדמיק חיי. ועל ידי כיסופין דקדושה שעל ידי זה עושין נפשות על ידי זה מזככין ומתקנין הדמים כי הדם הוא הנפש ואז דם נעכר ונעשה חלב (ככוות ו) שהוא בחינת נקודות הכסף בחינת מוחא חירורא ככספא שמשם נמשך לבנונית הדמים בחינת דם נעכר ונעשה חלב. ועל כן אסור לאכול דם כי שם נפש הבהמיות שאי אפשר לאוכלו כי אם כשמבררין וזככין את הנפש מבהמה לאדם על ידי כיסופין דקדושה שעל ידי זה נודודין האותיות והנקודות בחינת זווגי הנפשות שעל ידי זה דם נעכר ונעשה חלב. ואז דייקא נתברר הדם ונודרך ונעשה ממנו חלב ואז מותר באכילה כי עיקר תיקון האכילה דקדושה של ישראל הוא על ידי כיסופים דקדושה שעל ידי זה נעשין נפשות שעל ידי זה זוכין שכל האכילה הוא בבחינת לחם הפנים שזה עיקר תיקון האכילה דקדושה. אבל הדם בעצמו אסור כי הוא בחינת נפש הבהמיות שאסור לאוכלו קודם שנתתן ונתברר ונודרך מדם לחלב שזהו עיקר בחינת פסח יציאת מצרים שאז דם נעכר ונעשה חלב כידוע שזה זוכין על ידי כיסופין דקדושה כנ"ל.

(ליקוטי הלכות יורה דעה הלכות בשר שנתעלם מן העין הלכה ד אות ח)

לעילוי נשמת
תמו בת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצרינה בלאואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לברכה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
חנה בת יצחק ע"ה
נלב"ע ח' אדר א תשע"ו
ר' יוסף זאב בן שלמה זלמן גוטסמן ז"ל
נלב"ע י"ח אדר א תשנ"ה
תנצבה.

לעילוי נשמת
שלמה בן אברהם חיון ז"ל
י"ז מנחם אב

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה